

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Camilla Läckberg

Drömmar av brons

Copyright © 2024 Camilla Läckberg

First published by Bokförlaget Forum, Sweden.

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2026

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Milica Rakić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2026

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

KAMILA LEKBERG

BRONZANI SNOVI

Prevela sa engleskog
Jelena Radojičić

Stela

*Mojim sestrama Riti, Leni, Aurori,
Eleonori i Izadori
– sestre po krvi, sestre po izboru*

Februar

Faje je posmatrala dvorište prekriveno snegom. Čelom se naslonila na prozor s rešetkastim oknom, pogleda uprtog u visoku ogradu koja je razdvajala zatvorenice Stenakula od ostatka sveta. Ogromna ptica kružila je nad šumom, a onda nestala iz njenog vidokruga.

Sve je pošlo naopako. Uskoro će i njena majka Ingrid i ćerka Džulijen biti mrtve, uprkos svim naporima koje je uložila da ih zaštiti. Morala je da izađe, ali nije imala pojma kako. Ništa u njenom životu – ni detinjstvo u Fjelbaki, ni život supruge iz visokog društva u Esterlmalmu, pa čak ni karijera uspešne preduzetnice – nije je pripremilo na ovo. Kako da se poveže s ostalima i pridobije njihovo poverenje? Kako da ih navede da je *prate*?

Je li imala snage da počne iz početka? Da se još jednom oslobodi?

Faje nikada nije bila tako usamljena. Nikada ranije nije bila tako daleko od Džulijen. Sloboda joj je već nedostajala iako je u zatvor stigla tek pre nekoliko sati.

Glasovi u hodniku naterali su je da se uspravi.

Progutala je knedlu.

Zatvorila je oči.

Ovo se neće ovako završiti. Neće to dozvoliti.

PRVI DEO

Osam meseci ranije

Iz apartmana u stokholmskom *Grand* hotelu Faje se pružao pogled na vodenu površinu Stremena. Na suprotnoj obali, pod zidinama Kraljevske palate, kretale su se grupe lagano odevenih ljudi. Položila je ruku na grudi i osetila kako joj srce udara. Je li ikada ranije kucalo tako brzo?

Trgnula se kada se začulo kucanje na vratima.

„Ko je?“, povikala je. Glas joj je bio toliko slab da ga je jedva prepoznala.

Sama pomisao da mora da postavi to pitanje pojačala joj je teskobu.

„Alis“, čula je poznati glas i izdahnula. Osetila je takvo olakšanje da je umalo zajecala.

Ruka joj je drhtala dok je otključavala vrata.

Njena prijateljica i glavna partnerka u kompaniji *Osveta*, ušla je unutra i odmah počela da razgleda apartman.

„Znači, ovako živi druga polovina sveta.”

„Nisi ti baš zaglavljena u sirotinjskim četvrtima, Alis.”

Faje se usiljeno osmehnula iako joj je srce i dalje ubrzano lupalo.

„Je li ovo onaj apartman u koji obično smeštaju Madonu i Bijonse?”, pitala je Alis kad je sela na jednu od velikih sofa. „Ili imaju neki još raskošniji?”

„Ovaj je.”

Faje je posegnula za srebrnim čajnikom na poslužavniku prepunom đakonija za doručak.

„Znači, upravo udišem tragove njihovog DNK...”, rekla je Alis s poštovanjem.

Faje se ponovo nasmejala.

„Verujem da su ga odavno provetrili. Nadam se da su uklonili i sve tragove telesnih tečnosti. Moraćeš se zadovoljiti mojim sporama.”

Pružila je Alis porcelansku šoljicu kafe i upitno pokazala na posudu s mlekom.

Alis je odmahнула glavom.

„Ne, hvala. Biram crnu – kao i ljubavnika.”

Faje se nacerila, nasula kafu i sebi, pa sela u fotelju preko puta Alis.

„Mislim da to nije baš politički korektno...”, rekla je.

Alis je slegnula ramenima. Posle mučnog razvoda od Henrika, pokazivala je osvežavajuću nezainteresovanost za to šta bilo ko misli o njenom načinu života.

„Zašto si tražila da se nađemo ovde, a ne u kancelariji? I kako to da si ovde, a ne kod kuće?”

Kao i obično, Alis je odmah prešla na stvar.

Faje je oborila pogled i zagledala se u svoje ruke. Nije želela da uvlači ljude koje voli u svoje probleme, ali je iz iskustva znala da samoća ne donosi snagu.

„Videla sam oca sinoć dok smo bile u *Ricu*. Zaustavio se ispred prozora. Buljio je pravo u mene, a onda nestao.”

Stresla se pri pomisli na očev pogled pun besa. Taj pogled je tokom celog detinjstva činio da se oseća malenom i slabom, jer je znala da posle takvog pogleda sledi kazna – za nju ili za majku.

Alis je spustila šoljicu na tacnu tako da je zazveckala.

„Jesi li sigurna?”

Faje je klimnula glavom.

„Jesam. Sigurna sam.”

„Znala sam da nešto nije u redu. Odjednom si se ućutala i rano otišla. I Ilva je to primetila.”

„Da, moram i s njom da razgovaram.”

Faje je gledala Alis pravo u oči.

„Kad sam stigla kući, videla sam tragove na ulaznim vratima stana – kao da je neko pokušao da provali. Zato sam došla pravo ovamo i iznajmila apartman.”

„O bože.” Alis je uzela Faje za ruku i stisnula je. „Šta ćeš onda s Italijom?”

Faje se grlo steglo na samu pomisao na prelepu kuću u Raviju, gde su je čekale ćerka i majka.

„Otkazaću put. Ne smem da rizikujem da ga odvedem tamo. Zna da su žive jer je juče pokazao fotografiju koju sam dala Džeku pre nego što je... preminuo. Sigurno su ostali u kontaktu nakon bekstva iz transporta, Džek mu je verovatno dao sliku, a sada... ne znam. Ali moram da nađem novi smeštaj u gradu. Kuću. Osim kada sam bila podstanarka kod Kerstin, nisam živela u kući otkako sam došla u Stokholm. Nadam se da tata to neće očekivati.”

„Zar nije bezbednije u centru grada, u stanu?”

Faje je odmahнула glavom.

„Tuda prolazi previše ljudi. U kući imam veću kontrolu. Mogu da je držim pod nadzorom.”

„Javi mi ako mogu bilo šta da učinim”, rekla je Alis i ustala da dopuni šolju kafom.

„Sigurno će mi trebati tvoja pomoć, ali prvo moram sama da sredim neke stvari.”

„Da li bi zaista rizikovao da te napadne? Očigledno je uspeo da pobege. Možda samo želi da se primiri? I da te ostavi na miru?”

Opet je odmahнула glavom.

„Ne. Poznajem ga. Došao je po mene. Zašto bi mi inače pokazao fotografiju? Moram da budem spremna.”

Ruke su joj se naježile, kao da u elegantnoj hotelskoj sobi duva promaja.

„Šta ćemo s lansiranjem? Da ga odložimo?”

„Ne. Rešiću ovo. Previše smo se trudile da bismo sve dovele u pitanje odlaganjem. Obe znamo da ćemo, ako uspemo na američkom tržištu, uvesti *Osvetu* u sam vrh kozmetičkih brendova. Neću dozvoliti tati da stane tome na put.”

Faje je obgrlila samu sebe. Promaja je postala još jača. Da li je to zbog klima-uređaja?

„Samo, možeš li odmah da pojačaš obezbeđenje u kancelariji? Moraću da dođem – možda kasnije danas”, dodala je.

„Smesta ću se pobrinuti za to.”

Alis je ustala i čvrsto je zagrlila.

Faje je osetila poznati miris *šanela* 5. Alis je oduvek volela klasike.

Kad su se vrata zalupila za njenom prijateljicom, Faje je otišla u spavaću sobu i s oklevanjem uzela telefon. Ovo nije bio poziv kome se radovala. Mrzela je da laže ćerku. Majci će morati da kaže istinu jer je odlično znala koliko je njen bivši muž opasan i nije bilo u redu da je ostavi u neznanju.

Faje je uzdahnula i pozvala ih preko *fejstajma*. Srce joj se steglo kada je na ekranu videla prelepo lice svoje ćerke.

„Mama! Kad se vraćaš? Nacrtala sam nešto da ti dam kad stigneš kući!”

„To je tako lepo od tebe, dušo. Mnogo mi nedostaješ, ali moraćeš još malo da sačekaš dok se mama ne vrati. Prvo moram ovde da završim još neke poslove.”

Već je previše puta videla ovo razočaranje u Džulijeninom pogledu. Faje ponovo nije održala obećanje. Još više ju je zabolelo što vidi kako se njena ćerka trudi da izgleda ravnodušno.

Devojčica je slegnula ramenima.

„Dobro.”

„Kako si ti?”

„Dobro, ali pretpostavljam da želiš da pričaš s bakom, kao i obično?”

„O, Džulijen. Trenutno mi je zaista važno da razgovaram s bakom, ali sledeći put možemo...”

„Naravno.”

Džulijenino lice je nestalo, a dok je prolazila kroz kuću, na ekranu su se smenjivali svetli zidovi i taman nameštaj.

„Bako!”, povikala je.

Pojavilo se majčino lice.

„Možeš li da se udaljiš?”, pitala je Faje tiho.

Majka je klimnula glavom, a onda je Faje gledala kako se penje uz stepenice.

„Šta je bilo?”, upitala je, pomalo zadihana od brzog uspona.
„Plašiš me.”

Duboko je udahнула.

„Juče sam videla tatu. I mislim da je pokušao da mi provali u stan.”

Njena majka je preplašeno uzdahnula.

„Gesta? Jesi li sigurna?”

Isto pitanje je postavila Alis, pa je Faje morala isto da odgovori.

„Jesam. Potpuno sam sigurna. I zna da si živa. Zato sam otkazala put – nema šanse da zna za kuću u Raviju, ali ne bih da ga odvedem do vas.”

Osetila je kako je suze peku u uglovima očiju, ali ih je suzbijala.

„Od sada budi još opreznija. Odmah ću organizovati dodatno obezbeđenje. Neću ništa da rizikujem.”

„Gde si sada?”

Majčin glas je blago drhtao, a telefon joj je poskakivao u ruci.

To je bilo zbog oca. On je u njima budio dubok, iskonski strah. Obe su znale za šta je sposoban i kakvo se zlo krije u njemu.

„Smestila sam se u *Grand*. Ali naći ću novi, bezbedniji smeštaj.”

„Čuvaj se”, tiho je rekla majka. Faje je samo klimnula.

Nije smela da dozvoli da strah prevlada. Nije želela da ocu da tu moć. Morala je da sačuva hladnu glavu kako bi isplanirala sledeći korak. On je bio u bekstvu i na poternici, što je značilo da je ona u izvesnoj prednosti.

„Čuvaj Džulijen. Volim vas”, rekla je i prekinula vezu.

Faje je sela na krevet. Posle svega što se dogodilo poslednjih godina bilo joj je dosta borbe. Ali sada je morala da nastavi. Moraće da se bori za svoj život i za opstanak svoje porodice. Pomislila je na fotografiju koju je pokazala Džeku, a koju je on odneo sa sobom. Bila je to jedina slika majke i Džulijen koju je imala, i nedostajalo joj je da je vidi. Snimila ju je na jednoj plaži na Siciliji i još se jasno sećala Džulijen sklupčane u bakinom naručju, s dugom plavom kosom zamršenom od kupanja u moru, kako gleda u kameru. Sada je ta fotografija bila kod njenog oca.

Boriće se za njih do samog kraja.

Ponovo je izvukla telefon i potražila „agencije za nekretnosti u Stokholmu”. Prvi rezultat u oglasu jasno je isticao da se prvenstveno bave ekskluzivnim kućama. Dodirnula je broj na sajtu i pozvala. Ubrzo se javio muški glas.

„Zdravo, želela bih da kupim kuću”, kratko je rekla.

„U redu! Odmah ću vas spojiti s agentom.”

Dok je čekala, posegnula je za flašom mineralne vode na noćnom stočiću i otpila gutljaj da ispere gorak ukus kafe.

„Peter Blad ovde. Kako vam mogu pomoći?” Sudeći po zvucima u pozadini, čovek je bio u automobilu.

„Moje ime je Faje Adelhajm i želela bih da kupim kuću. Brzo. Mora da bude na samoj obali i ne sme da bude udaljena više od pola sata od centra Stokholma. Ne pitam za cenu.”

Čovek je nekoliko trenutaka zbunjeno ćutao.

„Hm... Imam jednu kuću koja bi mogla da vam odgovara”, rekao je. „Nalazi se na ostrvu Lidinge, pored vode. Početna cena je...”

„Kao što sam rekla”, prekinula ga je Faje, „ne pitam za cenu. Kada mogu da je vidim?”

„Gde se nalazite?”, upitao je.

Morala je da se ponaša normalno. Nije smela da pokaže strah. Do napada će sigurno doći brzo i moraće da bude spremna.

„Odsela sam u *Grand* hotelu.”

„Mogu da dođem po vas za dvadeset minuta. Samo moram prvo da svratim do kancelarije po šifru i ključeve od kuće.”

„Savršeno.”

Kad je završila razgovor, Faje je ustala i uputila se ka tušu. Čekalo ju je mnogo toga. Zaštitice svoju porodicu po svaku cenu.

Kuću je oko pet godina ranije sagradio švedski milijarder. U međuvremenu je zasnovao porodicu, prodao svoj udeo u velikoj finansijskoj kompaniji i preselio se u Njujork. Dok je razgledala prostor, Faje je pomislila kako, za nekoga iz sveta finansija, ima sasvim istančan ukus u uređenju enterijera. Pod pretpostavkom da je uopšte imao ikakve veze s uređenjem... Sam enterijer vredeo je milione kruna, ali nije bio napadno vulgaran. Lako je mogla da zamisli sebe kako živi tu.

Imanje je opasivao visoki zid, a masivna električna kapija bešumno je kliznula u stranu čim su se zaustavili agentovim kabrioletom. Vila se uzdizala u tri nivoa na samom špicu ostrva Lidinge. Bila je projektovana tako da se kroz ogroman panoramski prozor na začelju pružao pogled na vodu. Ispod se prostirao negovan travnjak, veliki bazen i peščana plaža.

Peter, agent za nekretnine, stajao je kraj jednog od ogromnih prozora. Ostao je u pozadini dok je Faje užurbano obilazila kuću. Rekomp je plovio arhipelaški parobrod, za kojim su se talasići širili ka obali.

„Ništa se ne vidi. Prozori su napravljeni tako da vi iznutra vidite napolje, ali niko ne može da vidi vas.”

„Kao u sobi za ispitivanje?”

Peter se nasmejao. Lice mu se razvuklo u privlačan, simetričan osmeh, otkrivajući pravilne bele zube.

„Baš kao u sobi za ispitivanje, da.”

Dok je stajala pored njega, osetila je miris njegove kolonjske vode. Bio je u tridesetim, visok, talasaste smeđe kose, očesljane na razdeljak. Bilo je očigledno da mnogo trenira. Prema

njoj se ophodio učtivo, bez šepurenja, bio je samouveren, ali ne i napadan. Odmah je privukao Faje, a vožnja do ovamo protekla je u prijatnom i dobrom raspoloženju.

Nedvosmisleno je zaključila da je slobodan. U svakom slučaju, na prstu nije bilo prstena, a bio je obučen na onaj autentičan, promišljen muški način, koji odaje da se ne odeva po ženskom ukusu.

„Kuća ima vrhunski bezbednosni sistem, kamere i elektronske alarme direktno povezane s obezbeđenjem. Prodavac je zaista vodio računa o sigurnosti. Stockholm više nije ono što je nekada bio. Siguran sam da znate za bande koje pljačkaju ovakve kuće. Potpuno su nemilosrdne. Zato je važno zaštititi se.”

Faje je klimnula glavom i pogledala u njegove grudne mišiće koji su se ocrtavali ispod pripijene košulje. Jedva se suzdržala da se ne obližne.

Nisu je brinuli pljačkaši, već otac. Ako je naumio da dođe do nje, na svetu nije postojao alarmni sistem koji bi ga zaustavio. Svaki put kada bi majka pokušala da ga napusti i sklonila se s Faje i Sebastijanom u omladinski hostel, otac bi već sledećeg jutra pokucao na vrata. Bio je poput goniča, uvek bi ih pronašao. Ali dobar bezbednosni sistem mogao je da joj kupi malo predaha.

„Šta mislite?“, upitao je Peter nakon tridesetak sekundi tišine.

Faje je kratko klimnula glavom.

„Ima li još zainteresovanih?”

„Juče sam pokazao kuću Martinu Lorenconu.”

Znala je da suosnivač *Spotifaja* ima duboke džepove s obzirom na ogroman uspeh, pa je morala brzo da reaguje.

Kuća je bila savršena. Ovde će biti bezbedna koliko je to bilo moguće, nedaleko od centra, a ipak će zadržati onu meru privatnosti koja joj je bila neophodna. Bez radoznalih komšija

koji se mešaju – a to je tokom provedenih godina na Estermal-mu postajalo sve nepodnošljivije. Ranije je mislila da nikada ne bi mogla da živi na bezličnom, diskretnom ostrvu Lidinge. Sada je baš to želela. Moći će i da organizuje strogo obezbeđenje oko imanja, što bi u gradu bilo nemoguće.

„Platiću pet miliona kruna povrh početne cene pod uslovom da mogu odmah da se uselim.”

„To ne bi trebalo da bude problem. Pozvaću prodavca.”

Sišao je dole i ostavio je samu. Nekoliko trenutaka kasnije pojavio se na travnjaku koji se spuštao ka obali, s telefonom na uvetu. Faje je ostala na mestu, uverena u to da je on ne vidi kroz prozor.

Ponovo se stresla. Očevo ponovno pojavljivanje primoralo ju je da promeni planove. Nije bila gospodarica sopstvenog života i morala je to da promeni. Morala je da povrati kontrolu. Da bi uspela, morala je da se opusti.

Prislonila je dlan na staklo, a drugu ruku uvukla u gaćice. Već je bila vlažna. Milovala se, ne skidajući pogled s Petera, njegovog izvajanog tela i samouverenog držanja. Zamislila je njegove definisane grudne mišiće. Verovatno mu je koža bila glatko izbrijana s malim, čvrstim bradavicama. Nije joj trebalo dugo da svrši. Ugrizla se za usnu i prigušila stenjanje koje joj se otimalo iz grla i zatvorila oči dok je celim telom drhtala.

Nešto kasnije, namestila je odeću i sela na jednu od sofa krem boje. Puls joj se usporio. Izvadila je kameni puder marke *osveta* iz svoje *hermes birkin* torbice i popravila šminku gledajući se u ogledalce. Zatim je otkopčala rajsferšlus na unutrašnjem džepu torbe i izvukla ogrlicu sa srebrnim medaljonom koju je tu nosila otkako više nije imala fotografiju. Otvorila je medaljon i pogledala majušnu, prelepu sliku sebe s ćerkom iz perioda kada je Džulijen bila sasvim mala. Snimila ju je fotografkinja Kejt Gabor i to joj je oduvek bila omiljena slika.

Posle nekog vremena, začula je Peterove korake. Vraćao se uz stepenice, pa je brzo sklopila medaljon i vratila ogrlicu u torbu.

Zaustavio se ispred nje.

„Izvinite što ste čekali.”

Faje se osmehnula.

„Ne brinite. Uživala sam u pogledu.”

Dozvolila je sebi da odmeri Petera pogledom.

On se nakašljao, a preplanuli obrazi su mu se vidno zarumeneli.

„Razgovarao sam s prodavcem i vaša ponuda je prihvaćena. Kada je njegova žena čula da ste vi kupac, bila je presrećna. Zamolila me je da vam prenesem da je vaš veliki obožavalac i da kupuje vaše proizvode. Uvek koristi *Osvetu*.”

„Žena ima ukusa.”

Faje je ustala, a Peter joj je pokretom ruke pokazao da krene prva ka izlazu. Dok je on kucao šifru da zaključa kuću i aktivira sistem obezbeđenja, ona se uputila ka autu, sela i spustila naočare za sunce. On je seo za volan i daljinskim upravljačem bešumno otvorio kapiju.

Dok su odlazili, Faje je u retrovizoru gledala kuću koju je upravo kupila. U nekoj drugoj stvarnosti, Džulijen bi jednog dana mogla da se useli tamo s njom, ali uistinu, to je bilo nemoguće. Što se celog sveta ticalo, Džulijen je bila mrtva. Ponekad se to i Faje činilo tako stvarnim; toliko je dobro igrala tu ulogu da ju je ta misao rastužila.

Nije imala izbora. Slike koje je videla u Džekovom računaru bile su užasne. Izlagao je Džulijen najstrašnijim stvarima. Bila je primorana da skloni Džulijen od oca i potrudi se da je on više nikada ne vidi.

Doživotna obmana bila je preduslov za opstanak njene ćerke. Faje se nadala da će moći da nastavi, ali ponekad joj se teret činio nepodnošljivim.